

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΨ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ ΑΠΟ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΟΛΗΨΙΑ!

Ο δούξ της Ορλεάνης και ο πατέρας του. Πώς ο βασιλεύς ανάγκασε τον δούκα να παντρευτεί. Όπου ο δούξ έγκλησε τις Γενεθιές. Η πρώτης εκδηλώσεως στυε στυς θανάτους και στυς γεννήσεως Χριστό. Τζ έβασαν τών μοναχών, κτλ.

Η υπερβολική θρησκοληψία μπορεί να κύνει έναν άνθρωπο να τρελλαθή; Ασφαλώς ναί. Η ιστορία τών πρώτων Χριστιανικών χρόνων είνε γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Περιέργο, όμως, κι άσυνήθιστο είνε να παραφρονήσει από θρησκοληψία ένας άνθρωπος ο οποίος ζήσε σ' ένα περιβάλλον άδιαφορίας πρός τά θεία, άκολασίας και διαβρορίας! Και αυτή είνε η περίπτωση τού δουκός της Ορλεάνης και ξαδελφού τού βασιλέως τής Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΕ', τού οποίου τήν τραγική ιστορία θα σάς εξιστορήσουμε στό σημερινό μας άρθρο.

Ο Λουδοβίκος, δούξ τής Ορλεάνης, γεννήθηκε στά 1703. Ο πατέρας του ήταν ένας από τούς διασημότερους γλεντζέδες τής εποχής του. Τό θεωρούσε καυχήμα τού ότι άγνοούσε... πώων παιδιών ήταν πατέρας και ότι δέν έπεσε ποτέ του να κοιμηθί χωρίς να είνε μεθυσμένος. "Άλλ' εκτός από τού...καλό πατρικό παράδειγμα, ο Λουδοβίκος θα μπορούσε απ' όσα έβλεπε γύρω του στή βασιλική αύλη, στή όψη μεγάλως, να εξελιχθί και αυτός σ' ένα έκφυλο και διεφθαρμένο τύπο. Μά ο Λουδοβίκος αισθανόταν από μικρό παιδί κι' άκατανίκητη άποστορη πρός τού περιβάλλον του. Πολλοί προσπάθησαν να τού «ανοίξουν τά μάτια», έκείνος όμως δέν έδινε καμιά προσοχή στά δειλεαστικά λόγια τούς, γιατί ο νους του ήταν διαρκώς γυρισμένος πρός τά θεία. Όταν έβλεπε μπροστά του καμιά ώρα γιασεία, γινότανε κατακόκκινος από τή ντροπή του και δέν μπορούσε ούτε τού στόμα του ν' ανοίξη από τήν ταραχή του.

Σέ ηλικία είκοσι τεσσάρων χρόνων, ο δούξ τής Ορλεάνης άναγκάστηκε να παντρευθί, ύστερ' από ρητή άξιωση τού ξαδελφού του, τού Λουδοβίκου ΙΕ'. "Υστερα όμως από ένα χρόνο, ή γυναίκα του πέθανε, άφαιώντας τού ένα γυίο. Από κείνη τήν εποχή και ώς τή μέρα πού πέθανε, ο μισούντος Λουδοβίκος δέν γνώρισε άλλη γυναίκα! Θεωρούσε τού ώρο φίλο ώς ένα από τούς κυριώτερους πειρασμούς πού έφέρνε ή γόνιμη φαντασία τού διαβόλου, για να παρασύρη τούς ανθρώπους στήν καταστροφή!

Και τά χρόνια περνούσανε άργά και μονότονα για τόν μουσικοπαθή και θρησκόλητο Λουδοβίκο, ο οποίος εξακολουθούσε να ζή μέσα σ' ένα άνάκτορα τών Βερσαλλιών, χωρίς όμως να συγκινητά διόλου από τά όργανα πού γινότουσαν γύρω του, καλά όχυρωμένως πίσω από τήν περιφρόνηση τού πρός τίς μάταιες διασκεδάσεις αυτού τού κόσμου τού άμαρτωλού...

Όταν ο γυίος του έγινε δεκάξη χρόνων, ο Λουδοβίκος τόν πάντρεψε, για να τόν έμποήσει να πέση στή διαφθορά, τού μετεβίθεσε όλη τή μεγάλη περιουσία του και άποσύρθηκε σ' ένα κελλί τού άββάτου τής "Αγίας Γενεθιές, άποφασισμένος να περάση τά όλόγοιπα χρόνια τής ζωής του μακριά από τά εγκόσμια.

***

Από τού πρώτ' ώς τού θράδυ, ο Λουδοβίκος δέν έκαμε άλλη δουλειά παρά να συζητά για διάφορα θεολογικά ζητήματα με τούς άλλους καλογήρους τού άββάτου. Και τίς περισσότερες ώρες τής νύχτας τίς περνούσε καταγινόμενος με τήν συγγραφη θρησκευτικών συγγραμμάτων. Είχε μάθει, μάλιστα, και Έβραϊκά για να μπορη να διαβάξη τήν Παλαιά Διαθήκη στο πρωτότυπο...

Σιγασιγά, όμως, ή έλαφρής παρανεές και ιδιοτροπίες τού άρχισαν να προσλαμβάνουν μορφή τρέλλας. Πρώτη, άναμφισβήτητη εκδήλωσι τής παραφροσύνης τού Λουδοβίκου ήταν τού ότι δέν πίστευε με κανένα τρόπο τού θάνατο τών ανθρώπων πού άναπαύσε ή έκτιμώσε. "Έτσι δέν έννοούσε να παραδεχθί, ότι είχαν πεθάνει οι βασιλείς "Ερρίκος Δ' και Λουδοβίκος ΙΔ'. Τό ίδιο πίστευε και για τήν γυναίκα του!

Η γυναίκα μου ζή άκοιμή! έλεγε στους καλογήρους. Λέπει, όμως, από καιρό, έπειδή ή έλλοισια τής έστειλε σέ μία έμπιστευτική άποστολή!

Μιά μέρα, τού άνεκοίνωσαν ότι πέθανε ο βιθλιοθηκάριός του, ο άββάς ν' Ουτίλ, μέλος τής Γαλλικής Ακαδημίας. Ο Λου-

δοβίκος άρνήθηκε, κατά τή συνήθειά του, να πιστέψη τήν είδησι αυτή. Τού παρουσιάσαν τά νεκρώματα άγγελτήρια, για να τόν πείσουν... Μά ο δούξ δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα.

—Τ' άγγελτήρια αυτά, είπε, τά τυπώσατε επίτηδες για να με κοροιδέμετε!

Η ίδια ιστορία επανελήθη και με τού θάνατο τής αδελφής του. Οι φίλοι του άναγκάστηκαν να τόν πάρουν από τού χέρι και να τόν οδηγούν μπρος στο άφετρο, για να θεσβαιωθί ότι ή αδελφή του είχε πράγματι πεθάνει! Ο δούξ κτύπησε επί άρκετή ώρα τή νεκρή, ύστερα κούνησε με δυσπιστία τού κεφάλι του και έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Δέν είνε δυνατόν να πέθανε... Κάτι άλλο συμβαίνει!...

Ο Λουδοβίκος ήταν τόσο θρησκόλητος, ώστε κατήχησε στο τέλος να γίνη ένσυχλητικός και σ' αυτούς άκόμα τούς καλογήρους τού άββάτου τής "Αγίας Γενεθιές! Πολλές φορές τούς ζυπνούσε τή νύχτα για να τούς άποτεινι διάφορες έρωτήσεις σχετικές με θρησκευτικά ζητήματα. Και όταν ή άπαντητική δέν τού ικανοποιούσανε, άνοιγε με τούς μοναχούς άτέλειωτη συζήτηση, ή όποια συχνά θαστούσε ως τήν άλλη μέρα τού μεσημέρι!

Τό περιέργο όμως μ' αυτόν τόν μουσικοπαθή, ο οποίος έκτελούσε με ύποδειγματικό ζήλο όλα τά θρησκευτικά του καθήκοντα, ήταν πού δέν κρατούσε ποτέ νηστεία! Και τού περιεργότερο ήταν, ότι τρεφόταν άποκλειστικά με κρέας. Κάθε μεσημέρι—έτρωγε μία μονάχα φορά τή μέρα—καταβρόχιζε ένα όλόκληρο άρνακι, ψητό κατά πρότυπον. Και ύστερα, άφοδ' άδειάζε ένα άσκι νερό, έτρεχε να κλειδωθί στο κελλί του, για να συνεχισί άμέσως, χωρίς ν' άναπαυθί διόλου, τού γράμμα και τή μελέτη...

***

Μιά άλλη τρέλλα τού δουκός τής Ορλεάνης, ήταν ότι δέν πίστευε στίς γεννήσεις τών παιδιών! Ποτέ δέν μπορούσε να πιστέψη ότι ο γυίος του τού γάρσιε από τού γάμο του ένα έγγονάκι.

—Από τόν Ίησού Χριστό και ύστερα—συνήθισε να λέη—δέν γεννήθηκε κανένα θρέφος στόν κόσμο!

Πολλοί προσπάθησαν να τόν μεταπεισούν. Στο τέλος, όμως, άναγκάστηκαν να σταματήσουν τή συζήτη μ' αυτόν τόν παράφρονα, γιατί καταλάξαν πώς...θα τρελλανόντουσαν και οι ίδιοι!

Μιά μέρα, τόν έπεκοιμήθη στο άββάτο ο γυίος του για να τού άνεκοίνωσθί ότι άπόχτησε και δεύτερο έγγονάκι. Ο Λουδοβίκος θύμωσε μαζί του στο σούραχα.

—Δέν ντρέπεσαι, τού φώναξε, να κοροιδεύς τόν πατέρα σου; Είνε δυνατό να γεννηθούν παιδιά ύστερ' από τόν Ίησού Χριστό;

Ο γυίος έπέμεινε ότι έγινε πατέρας και δεύτερου παιδιού. Έπίμεινε, μάλιστα, με τόσο πείσμα, ώστε ο Λουδοβίκος έχασε τήν ύπομονή του και τόν πέταξε με κλωτσιές και με θριασιές έξω από τού κελλί του!

—Άκούς εκεί, είπε τόν ηγούμενο τού άββάτου, ο οποίος έτρεξε τρομαγμένος να διή τι συμβαίνει, άκούς εκεί να θέλη ο γυίος μου σώει και καλά να με πείση ότι άπόχτησε παιδί!...

Έννοείται, ότι όσο περνούσανε τά χρόνια, τόσο μεγάλωνε ή τρέλλα τού δουκός τής Ορλεάνης. Τή νύχτα σηκωνότανε από τού κρεβάτι του, πήγαινε στό παρεκκλήσι τού άββάτου και συζητούσε, σοβαρώτατα, με ένα αγάλλον τού Χριστού!... Τού απέτεινε διάφορες έρωτήσεις, άπαντούσε ο ίδιος στόν έαυτό του κ' ύστερα πήγαινε και συνέχιζε τόν ύπνο τού ικανοποιημένος άνα τά λόγια πού...τού είπε ο Χριστός ήσαν παρηγορητικά!... Μιά νύχτα, όμως, ο δούξ ένά κουβεντάριζε υψηλόφωνα με τόν έαυτό του, τού είπε σέ μία στιγμή:

—Είσαι καταραμένος, άμαρτωλό άνθρωπε! Είσαι καταδικασμένος να πήνσαι αιώνια στό πύρ της Κολάσεως!...

Ο παράφρων δούξ πίστευε με τά σωστά του, ότι τήν άπάντησι αυτή τού ήδωσε πράγματι ο Χριστός!...

Ξαπλώθηκε, λοιπόν, κάτο, στο μάρμαρα τής εκκλησίας κ' άρχισε να γτυπιέται, να σφοδράζη και να ορλιάζει:

—Είμαι καταραμένος!... Έχασα τήν ψυχή μου!... Δέν ο-

ΤΑ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο γηραιός αγωνιστής Μαυρογενής για τους νεοέλληνες. Ένας υπέρμαχος χαρακτηριζόμενος. Κεινεσθενευτικά ανέχετο. Τα πράγματα του Πλατύντα. Η πτώση του Δ. Ράλλη από την αρχή. Γιατί του κρατούσε το χέρι ο Παλαιός. Η εξήγησή του άειμνηστου Τσιριμάνου. Η συμβουλή του Βασιμάνου. Η ξεία...της Κύπρου. Τα κρατικά χάλια έλλετε, κτλ. κτλ.

Ένα από τα τελευταία λείψανα του 1821 ήταν και ο μακαρίτης 'Απόστολος Μαυρογενής, ο οποίος πέθανε στην 'Αθήνα σε ηλικία 107 ετών.

Κι' ο Ποταμιάνος του απάντησε : —Σκεφθήτε ποιο από τα δύο αυτά έλιδατα εφαρμόζεται λιγότερο σε σας και καταγγείλετε τον επί εξήβησιν !...

Λίγο πριν πεθάνει, τον ρώτησε ένας δημοσιογράφος πως του φάνονταν οι σύγχρονοί του.

—Όλε γάλασαν, απάντησε ο Μαυρογενής. Έβαιε τότε, όταν ακολούγησε πόλεμο, η ότι εζήχοντα οι Τούρκοι, τρέμασε για να πάει να τους συναντήσουμε και να πολεμήσουμε μαζί τους. Σήμερα γίνεται το ανάποδο. 'Ανε άνοιξε πόλεμο, τρέμασε και σήμερα, αλλά για να... φύγουμε μακριά από τον πόλεμο !...

Ο μακαρίτης αγωνιστής μίλησε έτσι, εζήχοντα ίσ' όσον τον τον πόλεμο του 1897, που ήταν πρόσφατος ακόμα !...

Τόν γνωστό τύπο της προτομικής Βουλής, τον μακαρίτη Πλατύντα, βουλευτή 'Αργούς, τόν είχε βάλει η κυβέρνηση ως εκπόστην της άπαρτίας της Βουλής.

Μιά μέρα, λοιπόν, άρχισε να πηλ λίγο στη Βουλή ο κ. Βοζοτόπουλος, και βίγασε εκεί όταν είχε γίνει πείη η ύνοαστική ψηφοφορία. Αυτό το άντελήφθη ο Πλατύντας και τόν κατέβασε σε...πρόσπιον δέκα δραχμών, τις άποσε εισέπραξαν άμείως και έπιτοσίως...

Στά 1895 ο Δημ. Ράλλης, πρωθυπουργός τότε, έπεσε από την αρχή, συγγενούς, μαζί με την άντιπολίτευση, και της 'Αθής. Όταν πήγε να η-ποδάλη την παρτίτη του εις τόν βασιλέα Γεώργιο ο Ράλλης, ο δειλαμότης, έκείνος βασιλέης τού έκαμε γίλια δύο σουπλιμένα και στο τέλος τόν άποκαρτίησε, σφίγγοντάς τον πολλή όρια το χέρι. Αυτό ένγνώστη φρασιά στους κίβλους της Βουλής και εζοχολιάση διαφροσάοισι.

—Έδωκε, άδερφέ, έλεγαν οι βουλευτά, πόση όρια τού κρατούσε ο βασιλέης το χέρι !

Και ο μακαρίτης Τσιριμάνος, βουλευτής τότε, τούς έξήγησε :

—Ποιά φρασιά... 'Αφού τόν έφραξε άπ' την αρχή, τού κρατούσε το χέρι, για να μην το ση-κόση και τού σάση καμιά από πόστη !

Ως γνωστόν, όταν θύοντο ο άείμνηστος Ράλλης, δέν λογιάζαε κανένα, ούτε τόν βασιλέη τόν ίδιο... *

Στόν μακαρίτη νεώτερο Ποταμιάνο παρουσιάζοσικε κάποτε ένας Κεφαλλονήτης και τού ειπε : —Ο Νικολετάτος γλέε μ' έβρασε. Μι φώναξε μέσα στο καζάνι γά-δαρο και άπατεών. Τι με συμβουλεύετε να γάμο ;

παρχει πείη για μένα τόν άμωρτωλό καμιά έλιπία σωτηρίας! Οι καλογορη, που τρέμαζαν από τις φωνές του, έτρεξαν στο παρεκκλησίη και τόν έβρασε κατωμωλωπισμένο, ζουτηγιμένο σκεδόν στο αίμα που έτρεξε από το μωσπασιμένο κεφάλι του και από τα πληγωμένα χέρια του! Τόν μετέφεραν στο κρεβάτι του, έπέδεσαν τα τραύματά του και ειδοποίησαν τόν βασιλέα, ότι η θέσι του εσθέλφου του, από κείνη τη νύχτα, ήταν μάλλον σ' ένα φρενοκομείο παρά στο άδούδο της 'Αγίας Γενεβιέθης. Μά ο Λουδοβίκος ΙΕ' τούς παρακάλεσε να κρατήσουν κοντά τους το δούκα, για να μη δημιουργηθή θόρυθος γύρω από τη θλίβερη αυτή ύπέθεσι...

Ο δούς της 'Ορλεάνης έζησε πέπτε ακόμα χρόνια σ' αυτήν την κατάστασι.

Άλλοτε τόν κυρίεως ένας οίστρος άκατολασας που τόν έκαμε ν' άπειυήη πρός την Παγαγία άκατολασας λόγω και άλλου, μεταπίπτοντας σ' έναν θαθύ μυκτικισμό, φυθρίεως όφρε δό-κλινρης διάφορης προσειχής, παραμιλώντας για τη σωτηρία της ψυχής του.

Σε ηλικία σαραντά οχτώ χρόνια, ο Λουδοβίκος ήταν ένας γέρος με μακριά κάτασπρα μαλλιά, με πρόσωπο ρυτιδωμένο σαν περγαμνή, με σώμα σκελετωμένο... Τα μάτια του μονίχα, μάτια μεγαλωμένα από τις άγρύπνιες, με άγριες και άή-συχες λάμψεις, ζούσανε σ' αυτόν τόν άνθρωπο.

Ο δούς της 'Ορλεάνης πέθανε μια νύχτα, στα 1752, μέσ στους σπασμούς μιας φριχτής άγνιας, παταόλομενος ότι τόν είχαν ζωσει η φωτιές της Κολάσεως και ότι ο διάβολος τόν κεντούσε με την τριαντά του και φονάζοντας μ' άπειλοία:

—Χριστέ μου, φυλάξου!... 'Αφού δέν μπόρεσε να με σώσης από το Διάβολο, κινδυεύεις κ' εού από αυτόν!...

Στά 1910 η 'Αγγλίχη διοίκηση της Κύπρου, έπειτα από πολλές και έπιμονες προσπάθειες τών Κυπρίων βουλευτών, άνέγραψε στόν πρωτο-λογισμό της νύχου ένα κονδύλι 150 χιλίων, διά μισθόν ενός 'Ελληνος έπίοπτου της 'Ελληνικής δημοτικής εκπαίδευσως της νύχου.

Ο κυβερνήτης όμοις της Κύπρου δέν θέλησε, για λόγους που ήξερε αυτός, να διορίση Κύπριον σ' αυτή τη θέσι και άτεκάνθη, διά της έν 'Αθήνας 'Αγγλικής πρεσβείας, στην 'Ελληνική κυβέρνηση, ζητώντας από τού υπουργού της Παίδεας έναν παιδαγωγό από την έλευστή 'Ελ-λάδα. Υπουργός τότε της Παίδεας ήταν ο μακαρίτης Παναγιώτου-πολιός. Έκάλεσε λοιπόν μερικά παιδαγωγούς, αλλά όλοι άνήχησαν, γιατί ο μισθός ήταν μικρός.

Και η 'Ελληνική κυβέρνηση απάντησε στόν 'Αγγλο διοικητή ότι, εδυστυχώς δέν έχει παιδαγωγό να στείλρη !

Πρωθυπουργός τότε ήταν ο μακαρίτης Δραγούνης. Όταν τού έμαθε λοιπόν αυτό ο άείμνηστος Ν. Δημητρακόπουλος, ειπε : —Δέν έδινε μερικά χιλιάδες δραχμές και η 'Ελληνική κυβέρνηση, για να κανονισή η ίστασι αυτή ; Δέν έδειξε δηλαδή η Κύπρος μερικά ψωροσπλιάοικα ;

Αυτή ήταν, δυστυχώς, η άντίληψη και τα γάλια τού κράτους μια φορά ! *

Κάποτε ο βουλευτής Κοκκέθης έγραψε στην 'Αζρόπολις ένα άσθρο «Περί λαδιού και λα-δειπτόρου».

Ένα διαβλημένο τυπογραφικό λάθος όμοις τού μεν «λαδειπτόρου» μετέβαλε σε...λα-θρεμπτόρου, τόν δε μακαρίτη Κοκκέθη σε...Κουτάδη !...

Κι' έτσι τη μάτρη τών δικαίως έξεγεθνένων λαδειπτόρων τήν έγραψε ο άνταρτακς...Κουτάδης και τήν γράφουσε ο Κοκκέθης.

Τι στανανά, τού γίνονται τα πράγματα, καμιά φορά !...

Πρό έτών ο μακαρίτης Πλάτων Ροδοκανάκης είχε γράψει μια τίθιση στην 'Αζρόπολις, που έβηγε κάποιου κερία τών 'Αθηνών.

Τήν άλλη μέρα παρουσιάστικε η «παθούσα» στα γράμμη κι' έξήγησε τόν γράφοντα. Ένε-φανίσθη, φρασιά, ο Ροδοκανάκης.

—Κίριε, τού ειπε θυμονήη η κερία, είμα φτωγή, αλλά έντιμος ! —Μη στενοχωρησίθε τόσο πολύ, κερία μου. Και τα δύο...μπορούν να διορθωθούν !... της απάντησε ο Ροδοκανάκης με ειρωνεία. *

Κάποια μέρα, ο άίμνηστος Σοφοκλής Καρούδης, ο έκδοτής τού 'Αρι-στοφάνου», τού «Βέλους» και τού «Φωτός», θέλησε να σαρκώση τούς ψευδοκόλακας τού άειμνηστου 'Οθωνος, οι όποιοι τόν ύπενόμισαν στα τίλεινά του με τήν ψευτική φρασιόσι τους.

Άγώσσε λοιπόν ένα κάρου σατριά, ντύθηκε παραγωγούς και στα-ματώντας μπρός στο Πανεπιστήμιο, στόν όποιο συνεδρίαζαν τότε προ-σωνιά η Βουλή και η Γερουσία, άρχισε να φωνάζη :

—Κοιτασάα, για τού Βασιλικούς !... —Έπαξε δηλαδή με τη διλήη σημασία της λέξεως «βασιλικός» - λο-λουδός και «βασιλικός» - βασιλόφρον» !...

Άλλοτε πάλιν ο Καρούδης άντιτάσσε στόν δούκο έναν άρελή Λοσι-ασιή, ο όποιος ειχε για ποίημα ένα κάρου με άγρια. 'Αφού λοιπόν μοσολόησσε τού φορτίο του, τούδωσε μερικά δόχητες και τόν έστειλε να τού...εξφορτώση στο Πανεπιστήμιο, όπου συνεδρίαζε η Βουλή κι' η Γερουσία, λέγοντάς του πός ήταν εκεί τού...απί του !

Ο άρελής χωρικός δόχηρης έκει τού κάρου του και τού ξεφορτώσε. Βουλευτάι και γερουσιαστέι πετάγησαν άμέσως έξω, σκανδαλισμένοι από τού θόρυβο, και στις ερωτίσεις τέλος ενός έξ αυτών, ο άγαθός χω-ρικός έδωσε τις ακόλουθες έξηγησεις, σύμφωνα με τις δόχητες τού ά-πειργαυτόν Καρούδη :

—Τού άφεντύου με βρήκε στο δούκο και μ' έστειλε να ξεφορτώσω έ-δω τού άχερο... 'Εχει, ούστε, πολλά ζωντανά να ταιση δούσασ, και μού παράγγειλε ακόμα να τού φορέω και δύο φορτωτάια κρηφά... Να και τού κάρου που μούδωσε γι' αυτά !...

Και οι γερουσιαστέι, καθώς και οι παρόντες, φρένιασαν άπ' τού θεού.